

Šy-li spěwał,
Pitnje džělat,
Strowja cze
Šwójbnj statot,
A twój šwjatot
Šradny je.

Sa staw špróznj
Najoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwałš,
Šwěrnje džělaš
Wšědne dnj;
Džen pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpoczj ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicizščezetni w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedpłatu 40 np. dostacž.

12. njedžela po šwj. Trojizj.

Šap. št. 12, 1—11.

„Šrjedža tu w žiwjenju šmjercz tu na naš lafa“ je hižo stary Nottker Balbulus w kłóštrje St. Gallen spěwał. Kaž dolho tu šmy, šmy w šmjertnym štrasche. Ale Bóh naš wobarnuje. Někotry je hižo wěšće tajku bójsku pomoz a wobarnowanje žiwjenja nashonik. Tajke wobarnowanje pošylni wěru kaž teho, kotryž je tu pomoz nashonik, tak tež teho, kiž wo tym šlyšči, dokelž šo wopokasuje, kať Bóh našch wodnych wobarnuje a šo š dobrnym prawom reka:

Ty dobre pucze wšchudze
A pomoz wudžělisch.

Tajki pšiklad tež tudj šlyšchimj w přenjej ššezcijanskej wošadze a duž wopomimj:

Bóh džiwnje žiwjenje wobarnuje.

1. Čzeje žiwjenje Bóh wobarnuje?
2. Kať wón žiwjenje wobarnuje?
3. A čzemu Bóh žiwjenje wobarnuje?

1. Čzeje žiwjenje Bóh wobarnuje? We wěštej myšli Bóh žiwjenje wščitkich cžłowjetow wobarnuje a tola šašo žaneho cžłowjeka žiwjenje, pšchetož „wščitjy cžłowjetojo dyrbja wumrjecz.“ Wo to pať šo njejedna, ale wo to praschenje, komu Bóh wošebite wobarnowanje žiwjenja wudžela. Wěšte wotmolwjenje wšchať dacž njemóžemj, pšchetož Bože pucze šu njewušlědžene a njedopytane. Š dobrnym šamyšlom je nam pohladanje do šwojeho

potajnstwa šamknył, pšchetož to by ša lohkomyšlennyh štraschne bylo, šo do šecheršnosće nuts šakolebacž. To je ša někotreho jara wužitne, hdyž njewě, šchto móže jeho kóždy wokomit trjedčicž a wón dyrbi spěwacž:

„D Knježe, daj pšes šhryšta krej,
Šo šo mnu w šmjerczi derje štej!“

To šo na žane wšchnje prajicž njehodži, šo Bóh žiwjenje wščitkich šwojich wěrjazyh wobarnuje, pšchecziwo temu rečzi krawny kónž Jakubowy w našchim tekšće, kónž wjele pobožnyh w pšchescžehanjach a pšes druhe nješbože. Tež šo wjele bješbóžnyh hušto pšes našche šrošymjenje šdžerzi. Ale je tež jašne, šo Boža dobrocziwošć jim hnadny czaš pšchidlejšči a šo budža haťle přecz torhnjeni, hdyž šu wšchitke hnadne wabjenja šazpili.

Hdyž tón Knješ temu abo druhemu powješć da: „Nětko je mi prawje, nětko móžesh pšchincž, šwěrnj wotrocžko,“ je na tym, šo móže tón Knješ wotrocžka trjebacž ša šwoje njebešte kralestwo, hdyž wón drugeho, kotrehož žiwjenje wobarnuje kaž Šětrome, tudj nušnje trjeba ša šwoje kralestwo na šemi. Tak běšche to w Božej mudrošći wošamkujene.

2. Kať wobarnuje wón žiwjenje? Hušto wšchať Bóh tež cžłowjetow trjeba, šo by šo wurjadna pomoz pšchinjěšla, ale po prawom Bože wobarnowanje žiwjenja šo haťle šapocznje, hdyž je wšcha cžłowšta pomoz wutriebana a podarmo. To běšche pola Šětra. Šerodasch jemu hrožesche a lud by šo wješelil, hdy by šo šakubžil, a štraža běšche tať šylna, šo šebi ničto na cžeknjenje myšlicž njemóžesche. A Šětr to tež wužil njeby.

Soj bo po słowje dopjelni: Je-li so tón Anjes město njewobarnuje, dha wachuje wajchtať podarmo. Pšchetoz Pětr spafche. Wón běsche czišcže směrnj. Rať malo by jich to spacž mohło, hdyž řu njeprawje ř kmjerczi řa- řudženi a wjedža, řo na ranje jich pořlednja hodžinka bje. Rať bychmy my njeměrnj byli.

Přchi tajřich wodženjach řo dopjelni: Teho Anjefa řwětło řo řwěcžesche, rjećzařnj padžechu, řtraže řpachu, jandžel jeho řpřehwodžesche, durje řo wotewriřhu a tola běsche řařo naturřnj, dokelž dyrbjesche řo Pětr najpřjedn řwobleřacz, řo džěřhtaj a njelecžišhtaj, řo řo Pětr řkóncžnje řam wotřaji.

3. Ř cžemu wobarnuje Bóh žiwjenje? Raž běsche cžezřo, na přenje prařchenje wotmolwicž, tať lořko je ř řecžim. To tež je ř cžesćzi Bóžej (Řan. 11, 4.). Wopofařma džiwnjeje hnadneje pomožnj Bóžeje maja řtajnje tón wotpohlad, wěru wofađy na wurjadne wařchnje po- řblynicž a tařke pořblynenje je wofebje w cžezřich cžafach jara nuřne. Šjawnje běsche Pětr hiřchcže na řemi jara nuřnj. Tež Pětrej dyrbjesche to jařne byčž, hdyž móžesche wón, džiwnje wuřhowany, dobrocžiwosćž řwójeho Bóha ř nowa řhwalicž a řam na řbože řwójewe řuřche dale řkutkowacz. A řhtó wě, na řotreho dyrbjesche tónle podawř dobrj řacžišchcž cžinicž? Njedyrbjesche řerodaschej prařicž, řo je tež jeho možnj mjeřa řtajena, njeběsche to wofařam řařtróžaze předowanje, njedyrbjesche to žyľemu ľudej dopofařmo byčž, řo je tón řtary Bóh hiřchcže žiwj a řwójich řwjařnjch džiwnje wodži? A řkóncžnje řklužesche ř přchekrařnjenu teho řłowa řa řo modlažu wofađu: „Wolaj řo ře mni w cžafu nuřnj, dha řhžu ja cže wumóž a řy dyrbiřch mje řhwalicž.“ řamjeň.

Njesapomň modlitwu!

Modl řo, řrudna wutroba,
řdyž cže řtjřř a horjo řtjřř:
řwoje řřóřžby, řdyřhjujećřka
řsmilnj Wóćez w njeřju řhřřchi;
Wón cže, wofařch dowěrnje,
Wěřcže ř nuřnj wumóže.

Přchitřdže jeho prawj cžaf:
Wuřhřřchi wón řdyřchowanje,
Přchimnje ř móžnej řuku nař,
A nam řřhadža řjeňřche ranje;
Wřchitke řhřřnj we wóćřku
řotom wuřhřřchene řu.

Duž přecz ře řtaroćřu wřchej,
Modl řo w řeřuřowym mjenje;
Wěru řłož na jeho řrej,
řha mařch wěřte wuřhřřchenje,
Přchetož jeho řařklužba
Ř njeřju wrota wotanka.

řandžela Bóh pořcžele,
Wofařch řo we nuřnj ř njemu;
řwoje řwjařři rořwježe,
řčafafch řtrowřhtnje, wěriřch jemu.
Njedwěľuj, twař na Bóha,
řa wřchón řřchž wón pomož ma.

Mařch-li Bóha po řoku,
řha wřchě řtrachi řónza řmēja;
Njeřh tež pućze w cžernjach řu,
řkóncžnje tola róže řcžēja;
Přtaj jeno ř modlitwu
Bóžu wóćřnu wutrobu!

K. A. Fiedleř.

Marscha, přchirodna macž.

(Wjefna řtawřřna.)

(Pofracžowanje.)

řam ľobřka w řu řhwilu wřchitřo tať měrnje njebě. řhofej- řpicže bě nimo, mužojó běchu ř piwej a řruhjm pićzam pofracželi; řwójewe řrubki řurjo, řtejachu abo ředžachu w cžřjódřach, rořřecžo- řwachu řo, řortowachu a řpřehwoľachu cžišřhine řchepřanje řonom. řola hiřchcže přches niřh řkincžesche řudžba, po řotrež w pódľan- řkej řtwej mladj ľud řejwařche. řkřľawřch a řeňka ředžesřhtaj w najcžišřchkej řtwej; řkřľawřch řecžesche ř něřotřnjmi řtariřchimi mužemi, a wón a řeňka njemějesřhtaj řaneho ľořřta ř řejwanju. řež řerta, řa njewjeřta, ředžesche w řutej řtwej, wona njemóžesche ľořřtniwosćž mladeho ľuda přchenejěčž, ľěda a mucžna ředžesche w řwójim róžku, řaž hřřchřej wčnj a cžęža řwařneje přchi řu řa- řčišchcžecž řhžnjlej. řot nawoženje nuřowana, nořchesche měřchcžan- řku drařtu; řřjalko-móđry, řidžany řchřt bě po najnowřřchej móđže řeřchitj, běřnj řhawľ wodžewařche řuchu řchřju a běke cžeňke řľažej- řulařnj ředžachu jej řubjenje dořčž na řukomaj. řawoženja bě řo tež tať wjele, řačž móžno, wjeřneje móđy wotřejřľ. řón bě ř džěľa w měřcže wocžehnjeny, bě wřchelle nawuřnjľ, běřche pať tež wřchellu mudrořčž a řruhe přchuwocženja přchřwřřľ, řotrež řudžřřche mořľ řađřcho wuľko-měřchcžanam wotřajicž. řěťř řtejesche wofřřjedž něřotřnjch mladjch řurow, wjedžesche řłowo, řmējaesche řo wjele a přche wóćřje, a bě pójnacž, řo bě pũřch jemu řižo řhěřo ř hłowje řtupřľ. řřchřchodna macž řarscha na njeho řrucže ř řoka řľadařche; řu mjeřřařche, řo tať řubjenje nawoženju cžinjesche a řertu přchezo řam u w róžku ředžo wotřaji. řona přchřřtupř ř njemu: „ľó, řřřřa, abo „řnjes řřno“ dyrbju řre něťř prařicž“, přchecželnje cžinjó přchřřřaji, „wřchřľ řř njprawje ľořřtniwj! cžiniřch hiřchcže, řaťo by mladj hólž byľ! njeřřnj tola pofařnjľ, řo řř do mandželřřwa řtupřľ?“ řřchi řřch řłowach pohladnj na řertu, řiž řunje wocžinjeny řurjam napřchecžiwó ředžesche, a řřřřa, řaž tež cži wofłóľo njeho řteřaznj, řhudacha ř jeje řłowow a ř hłořa, ř řotřnjž to wupřaji, jejne wotpohľadanje. „řaj, řnjeni přchřchodna macže, to wěm“, řnapřchecžiwj řřřřa ř dwóřľiwosćžu, a řhěľpařche do řřřnj, řdžez řerta ředžesche. řarscha řo ř nowa řnėwařche, a mladži pachoľjo, řiž ľľřřto řtejachu, rořmjěřřachu řu hiřchcže bóľe přches cžřche wuřmėwanje. řako řhžřřche řo řřřřa ř řercže wobrocžicž, wuhľada řřle ľľřřto řeňku, řiž bě ř cžesćzi řuteho řnja hiřchcže řař řwójju řamřnu njewjesčřřřřku přchu řebi napoľožřľa a, wubjěrnje řjana, řřřřej wjele ľěpjě, řačž jeho řamřna řona, řo řpodořařche. „ľj řeňka, řamľe řcžřřch?“ řřeknj, řmēja, „řřm řčže tola řaťo řeřřojřu jehľu přtaľ. řěťřo pój, njeřh w řromadže porejwamoj.“ řeňka, řiž jeho přches pićže přchřřb- řwazu řhřobľořčž přřnj a přched jeho řľupřnjmi řortami řo řtracho- řwařche, řřeknj řhřobľe: „řa řo tón řřóćž džafuřju, řřřřa, řa řřm řižo řapojdžena.“ řřchi řřm řřłóćži řkřľawřchkej řuku. „řaj, řřřřa, řunje řhžřchmoř řapocžecž“, řřeknj řkřľawřch, a pofřtanywřchi řapřchřřmny řeňku řa řuku. „řj“, wofařche řřřřa mjeřřaznj, „řy wofřtudľa přřľudřja, řdy by řłžđy ře řwójewj řonu řejwacz řhžřľ! řejda, ř teho nićžo njeřudže! řeňka je mořa řejwařka.“ řkřľawřch, řiž řřřřowu worařawosćž řnajesche a řhžřřche řo řwady řađnj řmřnjčž, řřeknj přchecželnje: „řeňka, wón ma řaťo nawoženja dženřa přednjosćž, porejwaj ř njm cžesćžomnu řeju!“ řeňka tež wřdžesche,

so bē swolenje jow to najlěpsche, a džěšche s Fryzu. Miklawich so k Bercze hdy, ta na njeho tak srudna pohladny a klócžesche jemu ruku. „Haj, Berta, tón džěš je sa nawoženju a njewjěstu pschezo njeměrnny“, rjekny wón troschtujo, „ale budže hižo sašo měrnisho.“ „Daj to Bóh!“ sdychny Berta, „o luby Miklawich, Ty tola nje njewopuschčyš?“ prajesche dale a hylly poduřychu jeje hlóš, ale wona swoje bjeswoczšo wobroczi, so by nichtó jeje hylly njewidžal, a so rychle sašo hromadu sebra. Ale Marscha, kiž kedžblimje s jeneje stwy do drugeje khodžesche, bē runje tu rosmłowu widžala. Sej šē, kaž by so jej nóz psches wutrobu drěl a bē wjěkela, jako po někotrych mjěšchinach, hdžež Miklawich troschtowajo se kotru porěča, tu so sašo pošmėwacž widžesche.

Marscha bē džěnka wotthynjeny kónž swojich pscheczow a požadanjow dozpiła. Sa tymle dnjom bē hižo lěta dolho žedžila, swoju džowku jako wobšedžerku wulkeho kubla a bohatemu mužej pschiwěrowanu widžecž. Bohata a krařna macžerna pomoz kotraž bē jej hižo dolho prózu a starosčž nacžinila, ležesche w dwėmaj wulkimaj komoromaj k wobhladowanju roskladžena. Židžane a druge řutnje we wschėch barbach, wulke drohe wodžewy, haj tež židžana klobuř, dwanatk porow črijow a hiščęze wjele njenuřnych pschaznych wėzow, wřšche njelicžomnych řchlinzow platu a najdróžičeho domjazeho gratu. Burske žony s pscheczělstwa khodžachu se spodžiwanjom wot jeneho kručha k druhemu, a to bē Marschijnej hordej wutrobje njemalo derjecžinjaze. Tak bėšche řebi to wumřšlila a tak bėšche chžyla kóna wjeřnych macžerjow, najřbožownišcha žona na řwėcže byčž. — A bėšche dha to wopravdže? — Wona řo řama na řo hñewasche, so to tola njebėšche. Zeje macžerne řacžucže njebē pod černjemi bohatřwa, požadnosčęze a hordosčęze tola hiščęze tak dozyla poduřchene, a s mozu bu jej druhdy wobras žiwjenja psched woczł stajeny, hdžež řwoje džęcžo řbožownišche widžesche. Leńka lobreka w řahrodniřkim dworje, muža kaž Miklawicha po boku, njeje wona řbožownišcha? prajesche tehdy hlóš we nej; Leńka, kiž ani židžane řutnje, ani tajku pomoz njemėjesche a teho dla nichtó ani se řamiřču, ani se spodžiwanjom na nju njehlada. Miklawich bē huřto k nej prajil: Čłowjekojo a wutroby a lubosčž wuczłnja řbožo, niz wulki dwór a druge řemřke kubla. Wona bėšche k temu řo řmjala, a jako wón ju krotko psched Bercžinym řlubom na Fryzowy řharakter kedžblimw ežinjesche, bē řo wřřoko řaroczala, so je Fryzowy řharakter jej runje prawy a so řo řbožowna čuje, tajkeho pschichodneho řyna męcž. Haj, tak drje bē řo řaroczala, ale hižo w druhim wotomiku dyrbjesche řebi wuřnacž, so pschi tym s žyla na Fryzowy řharakter pomřřlila njebē, ale jeno na jeho bohatřwo. — Runje džěnka jej tale rosmłowa a tole řarocženje jako řamjeř na wutrobje ležesche, haj hdžž Fryzu widžesche, tak řo řhablajo tam wokolo řchmatařche, wobladny řo traschłwje řa Bertu, a jako něř hylly we woczłku řwojeho džěšča widžesche, chžylche jej to wutrobu řaduřycž. Něř řejesche Fryza njes řejwazymi, wón mėjesche Leńku řa ruku, ččřjesche wřchelke hłupe a njepřchřstojne žorty a řmėjesche řo bjes pschestacž; ale jeho řłowa rořymicž njemóžesche, a to bē jeno derje, pschetož wona njeby řo nad nimi jara řwjeřelila. „Budžłšche Berta jeno pol tak řjana byla kaž Ty, Leńka!“ rjekny wón řmėjo; „jeneho grawuje, hdžž ju tam kaž hromadku njesřoža ředžecž widžłřch.“ Leńka na njeho řhutnje pohlada: „Fryza, Fryza, ja tola nochžu wėricž, so Ty wopravdže tak mėniřch, hdžž wo grawowanju rēcžłřch! Ty řy wėřčęze džěnka dobreho hižo psche wjele wužłwal, a njewėřch řchto rēcžłřch, pschetož řa tak řleho Čęze tola džeržecž nochžu, so mohł psched woltarjom řžu rēcžecž. Šlej, to Čęzi wobkručžu: hdy bych ja tak pobožna a ččřcha byla, jako Berta, ja chžyla řo řbožowna čucž.“ „Nó haj, s tym mařch wřřař tež prawo“, řnapřchecžłwi jej wón, „prawje dobrocžłwa wona je, po macžeri njeje radžena, pschetož to je wopravdžłty

ččř.“ „Ale Fryza!“ řapadny jemu Leńka hrožo do rēcžę. „Ma, Leńka, hdyž mařch pschecžłwo temu něřchto“, rjekny wón, „dha je řhanje na Twojim boku. Žyla wjeř wē, řchto do řanthippy wona je. Ale ja chžu řebi ju hižo řasbala džeržecž, ja chžu ju mores wuczłčž. Ty njepřmjesch wo tym dale nicžo řleřčacž, řebje runje tak blłřto nastupa hacž mje.“ „Sa bych řo hřčha řańbowala, tak rēcžecž!“ řnapřchecžłwi Leńka nahle; „Ty dyrbłřch nana a macžer ččřęčłčž! Něř je wona naju macž tak derje kaž Miklawichowa a Bercžina. Wot Miklawicha wėřčęze hiščęze řane njepokorne a njecžęřčłwne řłowo řlyřchal njepřch, a ja řym žyle na jeho boku a řo nadžłju, Ty řo tež hiščęze lěpscheho dopomniřch a řwady a řwary do řwójby njepřchłnjepřch. Pschetož hdžž na něčęze řadžerženje řkoržłřch, ččřniřch pař se řamřřłom runje tak, řy hiščęze hōřřchi hacž tón drugi, kiž drje s pschewwatanjom tak ččřinjesche.“ Fryza řo řmėjesche. „Ni, tak wulko-mřřłnje mōžesch Ty rēcžecž! Ty dyrbłala řas řlyřchecž, tak macž druhdy na tebe ččřhñje. Hiščęze njedawno wjecžor ju řalařche, so dyrbjesche Ty pōđla byčž, a ja řym hiščęze trumpř na to řajil, so dyrbjesche řebje pschepřōřycž. Tehdy do teho řwoli. Wona řo pař s tym potroschłowa, so chže řwój hñew hižo na druge wawřñje nad řamaj wokłōđčłčž. Do řawřcheho domu nanłhdy njestupi, a nan tam tež njepřmē, tón dyrbi řejwacž, kaž wona piřka.“ „To moja wina njeje, a řchtož moja wina njeje, to mje nicžo njestara“, rjekny Leńka. „Ale hñewacž řawř tola dyrbi, so řam tajku řańbu nacžłni“, pschłřtaji Fryza. „Řańbu?“ prajesche řo Leńka spodžłwana. „Hdyž jedhñ hubjenje a njeprawje se mnu wobřhadžł, na kotrym boku je tehdy řańba?“ „Ty to jara mudrje wobrocžłřch“, rjekny wón. Leńka wotmłwi: „To je tak mój nahlad, a chžęřřli wobradženy byčž, ččřł tež tak. Ředžbujesch Ty na řwoje řadžerženje, so Čęze to njewonjecžęřčł, dha njech druřy ludžo piřkaja a řejwaja po řpodořbanju, to řebje potom nicžo njestara.“ „To řęka, mudriřojta pař mōžesch tež byčž“, pschetorhny ju Fryza. „We wřšęj pscheczělnořčłř!“ řnapřchecžłwi Leńka řmėjo a řčahny žylu wėž do žortneho. „Bój, njech poreřwamoj a wřchłřłon hñew řapomniřmoj.“ Wonaj řo něřto do řynřow řacžłřchęřčłřtaj, ale Leńka bē wjeřkela, jako řařo řařtařčłřtaj a wona do drugeje řtwy ččřęřčłřčž mōžesche. Wona tež s Miklawichom porěča, so tu tola psches žylu nōž wostłoj njebylřčłřtaj. Wobėmaj bu žyle domjazh mjes řajřim džłwłm řiwjenjom. Fryza a hiščęze něřotřł hřubi młodžł hōłžh wřřcho mōžne njepřchřřtojne řanoschowachu a tak tež řych dobrocžłwłřchłřch řawjedžechu. Wjeřna młodžłna bē hižo huřto wjeřkela w hromadže byla, ale pschi tym bē tež pōččłwıwa. Hiščęze Leńhny řwawř bē tak řjenje w hromadže řwjecžłla; tehdy řanoschowasche Miklawich pola młodžłny a Mėrcžłn pola starřch. Džěnka Miklawich řwojich řnatřch a towarřřchow lėdy řařo pōřna, tak džłwłje řawřowanje bē nastłlo. Šřami nanojo řo psches mėru hıčž dachu a mōžachu psches to malo řespekta pola młodřch řbudžłčž. Starř řandrij jenu bleschu wina po drugej pschłnoschowasche, wón nalıwasche, hdžež pōřřdne řchłłēžny namata, ale wón tež řobu piřesche, a jako Miklawich pschłřtupi a jeho řřradžu k pschedhładnosčłř napomınasche, řawola řmėjo: „Miklawich, daj temu byčž! džěnka je řwawř, a řchto wot řiwjenja mamř, hdyž je njewužłwamy? Ale“, řchęřtajoj pschłřtaji, „ja chžu řa Twojeho řtareho tam lobreka tež por bleschow řajłčž, mōžesch je potom pod řaku wřacž.“ „Sa řo řam džłřuju“, rjekny Miklawich, řrudnje řo pošmėwajo: „Mėrcžłn řebi s wina nicžo njesčłřni.“ „Teho dla je drje tež řawř řwawř tak jara řhuducžł byl?“ wřřmėřchowasche jeho řandrij. „řutřje rano chžemoj řo řas řařo wopravřchecž“, Miklawich mėrnje pschłřtaji; „Mėrcžłn budže wjeřkely a w dobrym troschęze, a řy budžęčęze řo hubjenny řacžucž a wıno a palenz řatamacž.“

(Pschłchodnje dale.)

+ Rak Luther khornch na czěle a duschi trošhtowasche.

Esłužowna džowka, s mjenom Hilža, bě pola Měrczina Luthera pošlužila, ale bě službu pola njeho se šobami wopušćizila; wona uochyšče pobožna byč, jemu k lubu, a bě swoju duschu pošdžičo šamopaschnje czertej podala. — Tuta džowka na šmjercz šthori; a we swojim rženju a tšepjetanju žadašče ja Lutherom. — Žato tón k njej pschischedschi šo woprašča, šcho chze? wona džěšče: Ach, ja chzu wam moje hrěchi wotprošnyč; ale ja mam hiščěže něščto wjele čzežiče na wutrobje: ja šhm šoju duschu štemu njepscěčejele podala!

Luther džěšče: To nicžo njeje! Šchtoha šy drugeho šhrěščila?

Džowka: Ša drje šhm wjele drugeho tež šhrěščila, ale to je najhóršče, to mi njemóže wodate byč, tak swoju duschu czertej čzišnyč!

Luther: Pošluchaj! Šdyž budžiče ty tehdy, hdyž pola mje služěšče, moju draštu a žyle šamoženje žušym rosdala, by to placžilo?

Džowka: Njebh.

Luther: Nó haj, twoja duscha ta njeje twoja, ale teho šnjěša šesufa. Šak dha móžěš ty něščto precž dawacž, šchož twoje njeje? To tola njeplacži! Wobrocž šo k temu šnjěšej šesufej a proš jěho, šo chžyl wón šwoje wumóžene, to je, twoju duschu šako k šebi wšacž; czertej paš pschicžiči, šchož je czertowe, nje-nujžy — woběndženy hrěch — tón jemu šlušča.

Džowka čzinješče po jěho radže a bu šmėrowana.

Šlaj, wšchitke dusche šu moje, praji tón šnjěš; nanowa duscha je tak derje moja, jako šhuowa duscha. — Šzech. 18, 4.

Sšlónzo a měžaz.

(Parabola wot Šerdera.)

Š rady Wěczneho šatlinča štworjazy hlóš: „Dwě šwěžy njech šo na firmamencže blyščězitej, jako kralowej šemje, rosdžěleržy běžazeho čžaša!“ — Wón rjetny; duž šo šta. Šesthadža šlónzo jako přenje šwětko. Šaž nawóženja rano se šwojeje šomory štupa, kaž šo rycžer wješeli na šwój dobyččerski šhód; tak tu wono šteješče, woblecžene s pychu Božej. Wěnz se wšchěch barbow debješče jěho šlowu; šemja wškasče, šela wonjachu, šwětki šo pišanjachu. — Še šawěšču šteješče druga šwěža tudy a widžěšče, šo tu krašnu pschěblyščězicž njemóže. „Šcho dhrbitaj“, wona šorkotajo pschi šebi džěšče, „dwaj wješčaj na jentym trónje? Čžeho dla dhrbjach ja drugi a njemóžach přeni byčž?“ — A hlej, na měščě šhubi šo, wot šnutškowneho rudženja šahnate, jejne rjane šwětko. Šrjecž wot njeje wulinž šo wono daloko do powětra a bu k šyle hwěšdom. Wobšlědnjenty kaž šomor, šteješče nětk měžaz tudy, šahanibjenty pschede wšchěmi njebješćimi a plakašče: „Šsmil šo, Wótcže bytnoščow, šmil šo!“

A Boži jandžel psched šacžěmnjeného štupi; wón rjetny k njemu šwjateho dšnta šlowo: „Dokelž šy šlónzu jěho šwětko šawidžal, njěšbožowny, budžěš pschichodnje jenož wot jěho šwětkla roššwěčženy; a hdyž tam šemja psched tebe štupi, dha budžěš položicžnje abo žyle šacžmity, kaž nětko, tudy štačž. — Tola, džěčžo šluda, njeplacž! Šsmilnoščě pošny štworicžel je čzi twoje pschěštupjenje wodaš a je k dobremu wobrocžil. Dži, džěšče wón, pschirěčžuj temu pošutnemu! Tež wón w swojim blyščěžu budž kral! Ššlyš jěho rošćazča budža šbalsam, kiž wšchitko lačžne woššewjuje, kiž to wot šlónčžnych pruhow šparjene s noweš možu pošhlynuje.“ — Ššchěš tajki trošcht šmėrowany, wobrocži šo měžaz, a hlej, duž wobda jón tamne šwětko, w šotrymž šo wón hiščěže

dženša šyboli. Wón jón nastupi, šwój čžichi šhód, kiž hiščěže nětko šhodži jako kral nožy, wódžer hwěšdom. Ššwoju winu woplašnyžy, šobužělny ša šoždu šhlyš, pyta, šoho by woššewil; pyta, šoho by trošhtowal.

Džowka rjanošče, hladaj šo šawěščě! Šawěšč je jandželom s njebja wuštorkala; wona je mileho roššwěčlerja nožy, rjany měžacž, šacžmila.

F.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Čžiččž „šionšćich hlóšow“ špěchuje, šo budžetaj šo našch nowy poššelnik lutheršeho knihowneho towaršćtwa, šenka s Wulkeje Dubrawy, kaž tež Ššwětošch w našymje na pučž podacž móž, šorzšo žadane knihi roššošnyč.

— Šustaw-šdolšćki šwjedžen je šo psched šrótkim w šošacžizach měl. Wobžarujemy, šo njěššmy roššpawy dostali, šotruž bychmy rad luby čžitarjam poššicžili. Šnjěš šarat šlahing s šlětného je šerbšći přědowaš a w rjaneš a jašnej rěčži nušu našchich wěryšbratrow poššlucharjam k wutrobje wjedł.

— Šruska wšchnoščž ša šchulške poššrebnošče poššrebnym šchulšćim gmejnam wulke poššozhy wudžěla. Šchčžencžanskej šchuli je psched šrótkim k pschitwareš šchule 6100 šhriwnow pschiswolila a nětko šako ša šturnowanške graty 90 šh. To je wulka poššoz ša šhude šchule. Šdy bychu tež špružy wučerjo poššnali, kaž šo tež jim poššjera wot wšchnoščže dostawa, njebhchu pschěžo šako pyšali do drugeho kraja čžahnyč. „Woštan w kraju, to čzi praju“.

— 15. oktobra šo šnjěš šantor šerč s šaleschž do šufecž pschěšydli. Ššchi tej škladnoščži je šo tež w šufecžach šastupowanje šantora šarjadowaš. To je tež jara nušne, šo ma šantor, šotryž ma wob tydžěš swoju šchulu a njedželu we wulkej wošadže wobšchěrnmu žyršwinšku službu, s najmješšcha ša 4 njedžele jemu njedželu šwobodnu. Ššchecž je, šo by šo tale poššrebnoščž w našchich wošadach bóle a bóle pschipóšnaš.

— Šhěžor pschijědže šapocžatš šeptembra do Draždžan, dokelž šměje šo wulka parada šakšeho wójšća pola šeithaina, kaž tež pola šipška. Šo tym šapocžnu šo šhěžorške šmanevry, kaž šmy je psched něščto šětami w našchěš šužizy měl.

— Šabrikšći džělacžer pschinyšče šo šam wo swoju šinvalidnu šrentu. Ššchěš čžěžke šožšłowe čžěrpjenje bu wón njěššmanž k džělu a duž, dokelž jemu po jěho myššli žadyn šěkar wjazy poššacž njemóžěšče k tak mjenowanemu „džiwšnemu šdoktorėj“ džěšče. Temu wón po ššlónčženeš šurje poššiša, šo „je šo po tydžěškej šurje pola njeho šako wuštrawil.“ To šawěščazče towaršćtvo šhoni a wone wufaja, dokelž je tón muž šam wobšwědčžil, šo je ššromy, šo dale šinvalidneš šrenty njedostawa.

Bože šlowo.

Dr. šMartin Luther raš džěšče: Duscha móže wšchě wěžy šparowacž, jeno šBože šlowo niz; pschetož šjes šBožeho šłowa jej s ničim poššhane njeje. Ša-li paš wona šBože šlowo, dha ma tež na nim doščž: ššědž, radoščž, měš, prawdoščž, mudroščž, wěrnoščž, šwobodu a wšcho dobre w najpoššnišchěš mēšje. F.

Dalšče šdobrowólne darž ša wbohe armeniške ššyroty.

Š šufecžanskej wošadž pschěš šnjěša šararja šubizu:

M. s B. 10 šh. — np.

B. s B. — „ 50 „

šhromadže 10 šh. 50 np.

W mjenje wbohich ššyrotow wutrobny džak

ššolčž, šredaktor.